

„Maar, Emma, hoor nu eens: verdenken is zoo'n kras woord. Ik ben wat jaloersch geweest en ik heb je misschien voor zwakker gehouden, dan je bent.... goed;.... maar daarom heb ik je nog niet verdacht. Wel neen!”

Vaster omklemde hij haar met zijn arm; doch die druk bleef zonder invloed op het neerslachtige in haar toon.

„Jij bent goed en lief, Willem; 't is jou schuld niet.... 't Is eigenlijk niemands schuld.... Ik weet wel, dat jij altijd heel veel van me gehouden hebt.... op jou manier. Jij kon ook niet weten.... Och, je had een betere vrouw verdiend, dan ik voor je zijn kan; maar.... ik dacht.... ik hoopte, dat je altijd zoo tevreden en gelukkig zoudt kunnen blijven, als je.... Want.... je was toch tevreden en gelukkig, niet waar?”

„Zeker was ik dat en nog....”

„Neen, nu is alles bedorven en als vroeger wordt het nooit weer!”

„Bedorven? — Wat dan toch, mijn liefste?”

Een diepe zucht ontwelde Emma's borst. Blank hoorde er in: wat helpt het, of ik mijn gemoed al voor je openleg: jij begrijpt me toch niet; en haar eerste phrase stijfde hem in deze opvatting.

„Och, ik weet niet, of ik 't je begrijpelijk zal kunnen maken. Jij bent zoo anders.... zooveel beter.... Jij denkt alleen aan je zaken.... jij hebt zoo geen behoefte aan.... Heelemaal.... zie je.... begrijpen de menschen elkander nooit.... 't Is ook zoo raar en eigenlijk slecht van me; maar nu we eenmaal.... Je moet niet gelooven, dat ik gezwegen heb uit gebrek aan vertrouwen. — O, neen; maar je kunt niet alles.... en.... ik dacht ook, dat het beter was.... voor jou.... en.... voor hem.”

Blank zei geen woord; maar 't was, of in 't donker een onwillekeurige beweging, een schok van zijn arm, een heftig kloppen van zijn hart aan Emma verried, wat er in hem omging bij haar twee laatste woorden.

„Denk geen kwaad,” sprak zij ernstig. „Als hij mij ooit iets gezegd had van liefde of zoo.... ik geloof, dat ik hem nooit weer had ontvangen of toegesproken. — Maar ik had zoo'n medelijden met dien man en ik voelde zoo goed, wat ik voor hem wezen kon. Daar stak toch geen kwaad in. Hij was ook veel voor mij.... als vriend, zie je.... want ik zit erg dikwijls alleen, Willem, en als je t'huis bent.... je vertelt me wel eens 't een of ander nieuwtje; maar.... Ach, ik beklag me niet; maar mijn leven is toch wel erg oninteressant. — Nu.... *hij* wist m'er nog eens uit te halen. Hij interesseerde zich voor de gezelligheid van mijn kamer en bezorgde me mooie boeken. Hij vertelde me van zijn leven, van zijn carrière, van zijn opvattingen. Over alles had hij nagedacht en van zelf kwamen we dan op interessante onderwerpen. — Jou benadeelde ik daarmee niet, want jij.... jij geeft alleen om heel andere dingen, en jij houdt er niet van zoo eens te redeneeren.”

Blank bleef zwijgen. Duidelijk voelde hij, dat zij, ten einde hem te sparen, zoo behoedzaam mogelijk om de quaestie heen draaide en, zoekend naar haar juiste bedoeling, als een onschuldig verdachte in de strikvragen van zijn verhoorder, meende hij weer de beschuldiging te vinden van geleerde